

Woodstock... la București

Florin-Silviu URSULESCU

Agenția Vreau Bilet (condusă de Pepino Popescu) se remarcă permanent prin organizarea unor evenimente cu solidă încărcătură artistică, fie muzicale, fie teatrale lată, agenția (alături de Christian Ratcher) ne-a prilejuit întâlnirea cu legendara formație engleză **Ten Years After**.

În deschidere i-am revăzut pe sibienii de la Riff, cea mai veche formație românească cu activitate permanentă (căci mai vechii Phoenix concertează sporadic); grupul marchează 40 de ani de la înființare printr-un turneu național

(demers rarism în ziua de astăzi) – prilej cu care își promovează al 10-lea album (altă performanță) – *Ambuscada*. Ca de obicei, formația condusă de Florin Grigoraș a oferit un show impecabil, cu durata de 52 de minute, axat pe stilul solid blues-rock pe care nu vrea să îl părăsească în favoarea unor sonorități comerciale (așa cum au procedat alte formații de top), stil bazat pe hit-uri vechi, dar și cu piese mai noi. Un semn îmbucurător: chiar și cei care nu le cunoșteau repertoriul i-au ovaționat la final.

După o scurtă pauză necesară pentru schimbarea aparaturii, pe scenă și-a făcut apariția grupul britanic, popularizat și printr-o prestație faimoasă la festivalul de la Woodstock, cel care a schimbat percepția tineretului asupra vieții și muzicii. Celebra formație a intrat pe scenă în uralele publicului, salutându-l în limba română, în semn de respect, după care a dat startul unui recital de aproape două ore. Am ascultat piese desprinse de pe cel mai recent LP – „*Evolution*”, ce dă și numele turneului, și cântece precum „Working On The Road”, „I Woke Up This Morning”, „King Of The Blues”, „Hear me Calling”, „I’m Coming On”, „50.000 Miles Beneath My Brain”, „Slip Slide Away”, „I Can’t Keep from Crying Sometimes”, „Reasons Why”, „Choo Choo Mama”; nu au lipsit megahiturile „Love Like A Man”, „I’d Love To Change The World”, „Good Morning Little Schoolgirl” și „I’m Going Home”.

Mulți credeau că fără fostul lider, carismaticul Alvin

Lee, showul nu va mai suna ca... altădată. S-au înșelat - tânărul Joe Gooch nu e cu nimic mai prejos decât celebrul înaintaș și a dovedit-o din plin, atât vocal cât și chitaristic. Despre ceilalți trei componenți, ce să spunem... O energie incredibilă, în ciuda vârstei: o secție ritmică compusă din doi foști colegi de școală acum... 50 de ani! - Leo Lyons – un basist comunicativ și plin de vervă și Ric Lee – baterist percutant și atent, alături de Chick Churchill – virtuoz discret al claviaturilor. Fiecare a susținut câte un moment solistic, în tradiția rockului “clasic”. De remarcat că cei 3 “veterani” sunt extrem de mulțumiți de cooptarea lui Gooch în urmă cu 7 ani. Decor strălucitor, sound perfect, lumini atractive, completând muzicalitatea fără cusur. După ce a trecut printr-o perioadă mai dificilă, formația a revenit treptat în prim plan, susținând peste 200 de concerte în fiecare an, fiind invitată, în calitate de headliner, la toate festivalurile importante de blues-rock.

Atmosfera a devenit incendiară, iar după bis-urile de rigoare, artiștii s-au dovedit nu numai muzicieni de top ci și personalități calde, pozitive: nu s-au grăbit să se întoarcă la hotel, oferind autografe pe tricouri, CD-uri, hârtiuțe, până spre miezul nopții.

Am prezentat multe formații de-a lungul vremii dar nu credeam că voi reuși vreodată să prezint o formație de la Woodstock ! Mulți dintre cei aflați în sală au venit din localități îndepărtate, cumpărând bilete pe internet, dar sala nu a fost

totuși plină, spre regretul meu. Cei absenți au avut ce pierde, un astfel de show nu trebuia ratat; din fericire l-au putut urmări la TVR 2 (filmări impecabile, efectuate de echipa lui Dan Banu), alături de un making-of de primă mână.